

Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓ. ΙΣΑΠΟΣΤΟ- ΛΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ

«Ουκ εγενόμην απειθή τη
ουρανίω οπτασία »

Κυριολεκτικά συγκλονίζει ο μέγας Απόστολος Παύλος, όταν αναλογίζεται ποιός ήτο προηγουμένως και ποιος κατήντησε τώρα, μετά την οπτασίαν της οδού της Δαμασκού, ότε υπέστη μίαν ριζικήν αλλοίωσιν και έγινε πλέον ο θερμότερος διαπρύσιος κήρυξ της νέας θρησκείας του Ναζωραίου. Συγκλονίζεται και δεν διστάζει να το διακηρύττη όταν χρειασθή πού οφείλετο αυτή η αλλαγή, και ενώπιον Βασιλείου και ενώπιον του λαού, όπως ακούομεν και εις την σημερινήν Αποστολικήν περικοπήν. Και καλούμεθα και ημείς να ακολουθήσωμεν το παράδειγμα του, και να έχωμεν υπ' όψει μας πως και ημείς εις τας ουρανίους κλήσεις προς σωτηρίαν όταν αύται μας παρουσιάζονται, δεν πρέπει να απευθούμεν ουδέ να αντιλέγωμεν. Αλλά εις τας τοιαύτας προσκλήσεις, απάντησίς μας είναι: «Λάλει, Κύριε, ο δούλος σου ακούει».

Εις παρομοίαν περίπτωσιν, και ο νεαρός αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος, όταν επρόκειτο να εκστρατεύσῃ και με κάποιον ίσως δισταγμόν προσήχθετο προς τον αληθινόν Θεόν, και επεκαλείτο την βοήθειάν του, είδεν εκείνην τη ουρανίαν οπτασίαν με το σημείον του Σταυρού του Τιμίου, εν μέσω φωτολαμπών αστέρων και με την επιγραφήν «εν τούτω νίκα» οπότε ενεκολπώθη την θρησκείαν του Ναζωραίου, και, υπό το λάβαρον Εκείνου, εξεστράτευσε και ενίκησε και κατετρόπωσε πανισχύρους εχθρούς του.

Εις την κλήσιν αυτήν, ο Κωνσταντίνος κάπως έτοιμος, διότι η ευσεβής Αυγούστα μητέρα του, ενεστάλαξε εις την ψυχήν του την ευσέβειαν και την αγάπην προς τον Χριστιανισμόν, και έτσι όταν συνέβη αυτό το περιστατικόν της ουρανίου οπτασίας, ευρέθη προς τούτο έτοιμος να δώση καταφατικήν απάντησιν. Αι προσευχαί, φυσικά της ευσεβούς μητρός του, εκτενείς και αδιάλειπτοι προς τούτο θα

ανεπέμποντο, και έτσι ο υιός της Κωνσταντίνος, εις την κατάλληλον στιγμήν της κλήσεως «απέσεισε την πλάνην του πατρός του» και ενεκολπώθη την σώζουσαν θρησκείαν της μητρός του, όπως ολίγα χρόνια ενωρίτερα εκεί εις την Νικομήδειαν της Μ. Ασίας, αναφέρεται το παράδειγμα του αγ. Παντελεήμονος που ενεκολπώθη την θρησκείαν της μητρός του Ευβούλης της οποίας όχι μόνον αι προσευχαί, αλλά και το παράδειγμα του επαradeιγμάτισε και απέσωσε την ειδωλολατρικήν θρησκείαν του πατρός του Ευστοργίου και ολίγον αργότερα εκεί εις την Ιταλίαν αι προσευχαί και τα δάκρυα της Μόνικας, δεν είναι αυτά που έσωσαν τον Αυγουστίνον;

Συνέτειναν και τα δυο ανωτέρω μνημονευθέντα γεγονότα, «αι προσευχαί αι επίμονοι της μακαρίας Αυγούστης Ελένης και το παράδειγμά της, αλλά και η ουράνιος οπτασία η οποία του ενεφανίσθη, αλλά και κατί άλλο φαίνεται συνέτεινε: Ο νεαρός Κωνσταντίνος, ο υιός του βασιλικού ζεύγους Κωνσταντίνου του Χλωρού και της Ελένης, ήτο αρκετά έξυπνος και είχεν ευθείαν και ώριμον κρίσιν να αποφασίση ανεπηρέαστος μόνος του και περί της ορθότητος της πίστεως των χριστιανών. Έβλεπε τους ανθρώπους αυτούς, τους χριστιανούς, τους οποίους και οι αυτοκράτορες και οι πάντες εδίδκον να αγαπούν τους πάντας και αυτούς ακόμη τους εχθρούς των, τους οποίους και να ευεργετούν ακόμη, τους έβλεπε να «προϊστανται καλών έργων» και να «μη είναι άκαρποι», οπότε, δεν έβλεπε δια ποιον λόγον να διώκονται οι άνθρωποι αυτοί και να υποβάλλονται εις τα φρικωδέστερα βασανιστήρια και μαρτύρια, μόνον και μόνον διότι είναι χριστιανοί.

Και ωφελήθη ο Κωνσταντίνος, από αυτήν την προσχώρησιν εις τον χριστιανισμόν. Εκτός που «απέλαβεν εν ουρανοίς τον της